

WOODSTOCK 1969: 40 YEARS LATER!

In 1969 hadden vier jongemannen één en dezelfde droom: het grootste rockfestival ooit op touw zetten: John Roberts, Joel Rosenman, Artie Kornfeld en Michael Lang kwam alle eer toe!

Toen ik in augustus '69 op een zaterdagavond met enkele vrienden naar een club reed voor ons wekelijks vermaak, hoorden we plots op de radio 'I'm Goin' Home, de live-versie van het Ten Years After-nummer, toen nog in een originele bezetting. Na afloop van het nummer (dat ze toen integraal hebben uitgezonden kondigde de omroeper, of deejay, aan dat de band dit nummer voor de eerste keer live had gespeeld op het vermaarde Woodstock festival maar het grote probleem was dat eigenlijk nog niemand, of toch héél weinigen, van dit festival hadden gehoord. Wie of waar, en wie er speelde, was toen nog bij velen een groot vraagteken. De reclamemachine kwam pas toen goed op gang na dit nummer en enkele weken later ook toen men de performantie van ene Joe Cocker liet zien. Woodstock werd vanaf dat moment een deel van ons leven, zeg maar een deel waar men niet zonder kan. En dat geldt nog steeds voor de dag van vandaag gezien dit het eerste openluchtfestival was dat zoveel bezoekers trok dat de organisatie het niet meer aankon om de stroom muzikliefhebbers, die dit festival teweeg had gebracht, in goede banen te leiden: vanaf dat moment verklaarde men het festival als een 'FREE' Festival. Ook dat was toen uniek. Maar het grote aantal bezoekers, waar tot op de dag van vandaag nog geen uitsluitsel over bestaat, sprak boekdelen. Ik wil hier geen getal opkleven want dan zal ik er grandioos naast zitten.

Maar ook het aantal muzikanten en hun namen is iets dat nooit meer geëvenaard werd totdat men in 1994 en 1997 besloot om nieuwe versies van dit festival te organiseren maar de sfeer van Woodstock '69 werd nooit meer geëvenaard. Dat kon ook niet gezien ondertussen –en helaas– sommige van de originele muzikanten het tijdelijke voor het eeuwige hadden geruild. En dan bedoel ik Jimi Hendrix, Paul Butterfield, en Janis Joplin om er slechts drie op te noemen.

De plaats van het gebeuren was een reusachtige wei van een melkboer genaamd Max Yasgur.

Bethel bij Woodstock, tot vóór 1969 een plaats in Amerika waar niemand ooit van had gehoord. Totdat men op 15, 16 en 17 augustus 1969 er een megaspektakel op touw zette. In de beginfase dacht Michael Lang en Artie Kornfeld een doelgroep van 20.000 bezoekers te kunnen bereiken... En dat was reeds hoog gemikt, volgens hen. Maar kennelijk hadden zij zich schromelijk vergist wat de gemiddelde hippie graag hoorde en zag

bewegen op een podium. Getallen van 400.000 en nog eens een goede 150.000 die nog onderweg waren, circuleerden en dat zouden er véél meer zijn dan dat het terrein aankon.

Ook het leger, een ding waar de meeste hippies een afkeer van hadden (denk maar aan de toen sluipende oorlog in Vietnam!), werd ingezet om de massa bezoekers te voorzien van eten, drinken en sanitair. Vanaf dat moment ging het festival de geschiedenis in als het allergrootste ooit in zijn soort, het meest verdraagzame en een ontzettend groot bewijs dat een massa diverse mensen in vrede onder elkaar kunnen leven ongeacht hun (etnische) afkomst én kleur. Het Woodstock Music & Art Festival was een feit!

De grote spelbreker, en hoe kon het ook anders, was de regen. Die zorgde hier en daar voor een stortbad dat voor sommige hippies welkom was gezien er niet de nodige faciliteiten aanwezig waren om zeg maar snel even een bad te nemen. Ook toiletten waren een probleem maar zij die aan de zijanten van het terrein zaten, zagen al snel een oplossing voor hun 'probleem'. Even had de organisatie gevreesd dat de opkomende storm hun licht- en klanktorens zou beschadigen maar gelukkig bleef alles beperkt. Natuurlijk kon men op zo'n megafestival niet zonder de nodige alcohol en jointjes en de politie kneep dan ook een oogje dicht want probeer maar eens in één keer op zo'n festival een goede 20.000 jongeren te arresteren wegens (openlijk) drugsgebruik. Buiten deze dingen was het betrekkelijk kalm op gebied van échte criminaliteit maar wel werden er enkele kinderen geboren (én velen gemaakt...). Een detail dat deze geborenen lang zal bijblijven. Want wie kan dat allemaal zeggen: 'Ik ben geboren op de wei van Woodstock!' Dat moet toch iets uniek zijn, niet!

Tijdens het festival werden er twee kindjes geboren en overleden 3 mensen. Eentje door een overdosis van je-weet-wel..., een andere door een acute blindendarmontsteking en een vredige slaper die te laat door een aanstormende tractor werd opgemerkt.

Voor hen die het allemaal persoonlijk hebben meegemaakt hebben, was het iets dat ze zich altijd zullen blijven herinneren. Voor hen die er niet bij waren, zoals ik en vele andere Vlamingen, is het iets heel mysterieus wat alleen op beeld te bewonderen is, en men zich alleen maar een voorstelling van de sfeer kan maken. Zelfs dat laatste moet een harde noot zijn, zelfs voor de diehard festivalganger.

15, 16, 17 en 18 augustus 1969: deze data blijven gegrift in het geheugen van iedere échte rockliefhebber uit deze periode. Er zijn maar weinig openluchtfestivals waar nu nog zo levendig over gepraat wordt als

Woodstock '69. Dat bepaalde opvattingen ten aanzien van de maatschappij, mens en natuur daadwerkelijk veranderden, was een feit. De dag van vandaag, wanneer je door Bethel wandelt, kan je er echt niet naast kijken dat daar ooit iets heeft plaatsgevonden dat wereldgeschiedenis heeft geschreven. Dat heb ik daar aan den lijve ondervonden, en ik moet toegeven, het was een zalige ervaring. Diverse souvenirshops, al dan niet met échte, originele of (namaak)gadgets van weleer, restaurants, kunstwinkels die destijds door de achtergebleven hippies nu nog steeds verder worden uitgebaat, weliswaar van vader op zoon (of dochter), maar ook de inwoners zelf. Het stadsbeeld van het huidige Bethel laat ons eigenlijk nog wel denken aan die bewuste periode. De oorspronkelijke bewoners zul je daar niet meer opmerken. Maar ook een bezoek aan de originele site is een ervaring die je niet onberoerd zal laten.

Maar zoals het in de annalen van de rockgeschiedenis staat geschreven stevende het festival af op een totale ramp. Zowel organisatorisch als financieel hadden de vier heren nog nooit zo'n grote chaos ondergaan. Het verlies van het festival werd geraamd op om en nabij de 3.000.000 miljoen \$. De familie Roberts, dat toen een zeer rijke familie was, heeft zich als vereffenaar opgesteld en alle schulden werden door hen betaald. Maar een zakenman doet dat niet uit puur idealisme en daar moest iets tegenover staan: alle rechten van alles wat met Woodstock '69 te maken had kwam in handen van de familie Roberts, en geloof me, die 3 miljoen hebben ze al dubbel en dik terugverdiend.

Maar nu wil ik het even hebben over enkele van muzikanten zelf. Dit ging van A tot Z en ook de diverse muziekgenres verstrengelden mooi in elkaar. Als pure rockliefhebber kon je je ook amuseren op de muziek van Sly & The Family Stone terwijl een Country Joe de menigte opjutte om **NIET** naar Vietnam te gaan wanneer ze hun oproepbrief kregen en ondertussen mijmerde een Joan Baez over de lotgevallen van ene Joe Hill. Maar ook een primeur voor dit festival was de pas opgerichte supergroep Crosby, Stills & Nash die hun tweede live-optreden op dit festival verzilverden.

Zo hadden we ook een Latijns-Amerikaans klinkende band, Santana, die daar de performance van zijn leven hebben gegeven. De drummer, Michael Shrieve, moet toen wat de jongste (16 jaar) en b  ste drummer van het festival, zijn geweest.

Maar ik wil wel enkele dingen toelichten.

Zo kreeg Jimi Hendrix maar liefst 30.000 \$ als afsluiter van dit festijn.

Maar het mooie was, en of zijn fans van het eerste uur hier tevreden mee waren laat ik in het midden, dat Jimi de bezoekers verraste met een totaal gewijzigde band. De naam van die band was, als ik het mij nog goed herinner, Gypsy Suns & Rainbows, met o.a. drummer Mitch Mitchell, bassist Billy Cox en nog enkele andere. Als afsluiter keek hij ook op tegen een zon aan die stilaan de nacht verdreef en hoe de wei reeds met kale plekken bezaaid was. Maar het meest vreemde van dit optreden was toch zijn 'verkrachting' van het Amerikaanse volkslied dat gevolgd werd door een prachtige slow die we ons nog steeds zeer levendig herinneren. Dat aansluitende nummer is zowat het mooiste dat Hendrix in zijn, veel te korte, leven heeft gespeeld. Of dit optreden, dat door velen fans als zijn allerbeste wordt beschouwd, inderdaad zijn beste was laat ik even terzijde want Hendrix heeft ook vele andere indrukwekkende concerten gegeven en dan denk ik hierbij bv. aan zijn performance aan Rainbow Bridge (1970). Dit was eigenlijk géén Hendrix-concert maar meer een mix van beelden van tegengestelde culturele en politieke toestanden op Hawaii. Hier speelde hij ook met Billy Cox en Mitch Mitchell.

De Britse band The Who had nog maar net hun rockopera 'Tommy' gereleased en kennelijk verliep de verkoop van dit album niet zoals gewenst. Ze kwamen hierdoor in financiële problemen terecht totdat de Woodstock organisatie hen uitnodigde om op hun festival te komen spelen. Ze kregen een goede 13.000 \$ en voor Pete Townsend en zijn kornuiten betekende dit hun redding en een beter aandeel op de Amerikaanse markt. Na Woodstock ging deze langspeler als zoete broodjes over de toonbank. Zo zie je maar.

Met Ten Years After ging het ongeveer een eenzelfde pad op. Ze werden razend populair over zowat de ganse wereld nadat de bezoekers van dit festival ondergedompeld werden op de tonen van 'I'm Going Home', een nummer dat de dag van vandaag trouwens nog steeds indrukwekkend klinkt. Zo hebben we Alvin Lee nooit meer gehoord.

Buiten de namen die je hier wat verder vindt was het toch zeer vreemd dat we eigenlijk geen enkele van de allergrootste namen, waaronder The Beatles, The Stones, Bob Dylan enz... terugvonden. Misschien zaten zij wel incognito op de wei? Maar dat veranderde niets aan de kwaliteit van de affiche.

Maar jaren waren we onder de indruk dat we niet alle namen kenden die daar aangetreden hebben en het was pas na een goede 25 jaar dat er nieuwe namen werden gepubliceerd. Kijk maar eens goed naar de filmversie van dit festival en je zult er zeker de namen Janis Joplin,

Creedence Clearwater Revival, Tim Hardin, Quill, Grateful Dead e.v.a. niet in ontmoeten.

Nu, 2009, dus veertig jaar na data, brengt Rhino / Warner Music een sublieme box met zes cd's waarop we nummers gaan horen die we nooit tevoren gehoord hebben, tenzij jij een van de gelukkigen was die Woodstock '69 live heeft meegemaakt. En dan zal deze release niet nieuw voor je zijn. Maar voor de andere Woodstockliefhebbers gaat dit weer een ferme plons in het leuke hippieverleden worden.

Zet je verstand even terug op augustus '69, laat de verdomde wereld enkele uren aan je voorbijgaan en maak een duik in een wereld van muziek zoals je die nooit meer zult meemaken.

Helaas hebben we niet de 6 cd-box mogen ontvangen maar wel een extract van het totale geheel.

V.A.: WOODSTOCK 40 YEARS

Op deze dubbelaar dus alleen maar een extract van de nummers van het ganse festival. Dus een overzicht van het muzikale gebeuren in Bethel (NY) op 21 tracks.

Richie Havens, die het festival mocht openen, bestookt het jonge publiek met zijn fantastisch nummer 'Freedom' dat je ook op de originele Woodstockfilm te zien krijgt. Nu moet je wel de beelden missen maar dit nummer heeft nog steeds niets aan kracht ingeboet en weet nog steeds goed op ge gemoed in te spelen.

Misschien zal de naam Sweetwater niet meteen een belletje doen rinkelen. In Europa toen vrij onbekend maar toch stonden ze op dit podium. Amerikaanse psychedelische toestanden maar die zeker niet aan die van Country Joe grenzen.

Tim Hardin, nu ook op cd vastgelegd, bezorgt ons kippenvel met zijn live-versie van 'Hang On To A Dream'. Ook een singer-songwriter die ons veel te vroeg is ontvallen.

De man die buiten zijn lokale Amerikaanse hitjes destijds ook nog furore maakte in de filmwereld is niemand minder dan Arlo Guthrie in 'Alice's Restaurant'. Met 'Wheel Of Fortune', en dat typische Guthrie-geluid, wist de brave borst voor enige afwisseling te zorgen. Met het van Roger McGuinn/Gram Parsons geleende 'Drug Store Truck Drivin' Man' beleefde Joan Baez een hoogtepunt dat ze wel een beetje te danken aan Jeffrey Shurtleff die met zijn krachtige stem bovenuit Baez tornt. Van korte duur en of het veel bijval kende toen weet ik niet.

Dat was wel het geval bij Country Joe die, nadat de regen even

opgehouden had met bakken uit de hemel te vallen, de hippies weer wat moed had in gepompt en dat deed hij met zijn 'The "Fish" Cheer / I-Feel-Like-I'm-Fixin'-To-Die Rag, een geweldige aanklacht op de Vietnamoorlog, een nummer dat iedereen de dag van vandaag nog zeer goed meezingt. Ook dit nummer vinden we terug op de gelijknamige filmversie van Woodstock.

Met handgeklap zet Santana zijn 'Soul Sacrifice' in. Hét nummer eigenlijk waarmee Santana bij het grote publiek zijn doorbraak forceerde. Moet wel een van de hoogtepunten op dit festival geweest zijn. Denk maar aan de knappe drumsolo van Michael Shrieve.

Met John B. Sebastian, die voor Woodstock successen boekte met The Lovin' Spoonful's 'Summer In The City', 'Rain On The Roof' en 'Daydream', stond er nu alleen voor want de band viel in 1968 al uit elkaar omdat Sebastian besliste een solocarrière op te bouwen. Maar net zoals Country Joe & The Fish was ook Sebastian een niet aangekondigde muzikant en het was mede dankzij The Incredible String Band dat hij op het festival zijn solodebuut voor een grote menigte kon houden. 'How Have You Been' kwam dan ook uit zijn eerste solo-album maar of hij met dit nummer het respect van de wei kon afdwingen is weer zo'n item waar ik niet op kan antwoorden. Maar voor John was deze grote meute eigenlijk een 'commune' en zo sprak hij de hippies ook aan.

Uit Groot Brittannië dus The Incredible String Band en die bracht een potje Britse folkrock alhoewel het nummer 'The Letter' niet meteen een eerste keuze is om met deze band kennis te maken.

Over Canned Heat kunnen we kort zijn. Nog maar net enkele weken geleden hier in België neergestreken, onder een Woodstock line-up, waar ze in een oververhit lokaal het beste van zichzelf gaven. Maar dat deden ze ook in Woodstock. Op deze compilatie uiteraard hun 'Going Up The Country'. Niet echt mijn favoriete band maar andere prijzen hen de hemel in.

Dat kan wel gezegd worden van de volgende band: Mountain, met Leslie West, Felix Pappalardi, Corky Laing en Steve Knight, en die brachten een schitterende versie van het Jack Bruce / Pete Brown nummer 'Theme For An Imaginary Western', een nummer dat de dag van vandaag nog steeds indruk maakt.

De frontman van de volgende band, Creedence Clearwater Revival, John Fogerty, stond enkele weken geleden nog op het podium van het R&B festival van Peer. Ook zij ontbraken op de originele film en op deze verzamelaar brengen ze hun 'Bad Moon Rising' nu niet meteen een van hun beste nummers vind ik.

Om deze eerste schijf af te sluiten heeft de samensteller zijn hart laten spreken want wie anders van de betreurde en zo graag geziene Janis Joplin brengt hier met haar Kozmic Blues Band weer een knap staaltje van

hoe je op een podium een wilde bende emotioneel moet bespelen. Daarom krijgen we het hartverscheurende 'Ball And Chain'. Tja, Janis had misschien nog veel in petto voor ons maar het heeft niet mogen zijn. Een sentimenteel verlies. Misschien de schuld van een fles Jack Daniels té veel?

Schijf 2 bevat slechts acht songs en je mag eenmaal raden wie de afsluiter is.

Maar het was de funky band Sly & The Family Stone die, samen met Sha Na Na, eigenlijk voor een controversale zorgde. Maar hoe dan ook, en dankzij de prachtige dansbare muziek die Sly en de zijnen hier produceerde, werd het toch een act die door het grote deel van de bezoekers positief ontvangen werd. Met hun medley 'Dance To The Music / Music Lover / I Want To Take You Higher' (en dat laatste hoeft niet want het merendeel van de festivalgangers bevond zich reeds in hogere sferen (een feit dat de politie toen oogluikend toestond), kreeg het festival een extra dimensie.

Die extra dimensie ontbrak op alle fronten bij Roger Daltrey en zijn vrienden bij The Who. Persoonlijk vond ik hen maar teleurstellend temeer omdat zij een van de betere Britse bands waren. De show van Townsend, die zijn gitaar haast stuk sloeg en daarna maar besloot om in het publiek te werpen, heeft hen niet veel goed gedaan. En daar kon het nummer 'We're Not Gonna Take It' iets aan veranderen. Ook Jefferson Airplane, met Grace Slick als frontvrouw, had iets beter gekund alhoewel hun show werkelijk op handen werd gedragen. Dat hun grote hit 'Somebody To Love' daar voor iets tussen zat is zo klaar als het maar kon zijn. Maar de meest indrukwekkende show kwam van een kerel uit Sheffield (Engeland) die ooit drummer was en nu op het podium van Woodstock de hulp van enkele vrienden (letter en figuurlijk welteverstaan) kreeg. Inderdaad, de alom geprezen Joe Cocker moet daar een machtige show geleverd hebben, ook op visueel vlak. Uiteraard zal deze live versie voor altijd en immer verbonden blijven met zijn fantastisch optreden waarbij hij schitterend geruggesteund werd door de Grease Band. Deze bestond toen uit Chris Stainton (keys, en ook afkomstig uit Sheffield), Neil Hubbard (slaggitaar), Alan Spanner (bas), Bruce Rowland (drum) en Henry McCullough (lead gitaar). Henry McCullough nam de hoge noten (dus de vrouwenstemmen die je steeds hoort) in dit nummer nu voor zijn rekening.

Johnny Winter was toen nog vrij onbekend want het was eigenlijk door Michael Bloomfield dat Johnny aan de wereld werd voorgesteld. Dit deed Bloomfield tijdens zijn beroemde concerten 'The Live Adventures of Al Kooper & Mike Bloomfield'. Op 13 december, en dit in de Fillmore East, werd een jonge albino met knap gitaarspel aan een wereldse

muziekcommune voorgesteld. En acht maanden later stond hij reeds op het grootste rockfestival ooit. Dank u, Mike. Geruggesteund door zijn broer Edgar gaven ze een knappe show ten beste waarin 'Mean Town Blues' niet mocht ontbreken. Het eerste échte bluesnummer op dit festival. Voor de gezelligheid maakte hij daar een geweldig 11-min. durend epos van. Ook 'Tobacco Road' onderging dezelfde facelift.

Voor de pas gevormde supergroep Crosby, Stills & Nash was het net hun tweede optreden voor een (groot) live publiek. En ze deden het haast in hun broek, zo verklaarden ze later ooit in een interview. 'Suite: Judy Blues Eyes' is nog steeds een nummer dat tot de verbeelding spreekt gezien de diverse tempo's die dit nummer heeft en door de knappe harmonieuze samenzang van de heren. Het publiek viel voor hen en dat nummer krijgen we nu integraal op deze nieuwe compilatie te horen.

Op 17/8 mocht The Paul Butterfield Blues band een vijftal nummers spelen. 'Love March' was het nummer dat geselecteerd werd en niet meteen hun beste dat ze daar speelden. Maar ik weet niet meer duidelijk of Mike Bloomfield daar toen nog was. Ik dacht van niet.

En natuurlijk was de afsluiter van het festival niemand minder dan Jimi Hendrix. Op de film zien we tijdens zijn gig al een half verlaten wei maar toch bleef de man doorspelen. En met Jimi Hendrix kwam een einde aan drie dagen vol muziek, liefde, drugs, een vleugje seks en begrip voor elkaar.

Ook de dubbelaar van Warner Music houdt hiermee op.

Zoals ik reeds enkele weken hiervoor zei in mijn besprekingen van de 5 Sony cd's die naar aanleiding van deze 40e verjaardag werden uitgebracht, was Woodstock een festival dat NOOIT zal vergeten worden. Zelfs in een sf-film uit de jaren zeventig wordt er al veel lof gesproken over dit festival én zijn visualisatie ervan. "They don't make pictures like this anymore." Dit mocht een eenzame kapitein Robert Neville, gespeeld door wijlen Charlton Heston (het karakter in die film) zeggen in een leegstaande bioscoopzaal. De film was 'The Omega Man' en enkele jaren terug kregen we daar een destastreuze sequel van onder de naam 'I'm A Legend' met Will Smith. Heb ik genoeg gezegd?

Label: Rhino / Warner

Nr.: 8122 79859-8

Distr.: Warner Music

Meer info: www.wanermusic.be

Toch nog enkele leuke tips.

Om te kunnen telefoneren stond men tijdens het festival minimaal 2 uur

in de rij. De mobiele telefoon was nog niet op de markt, en de communicator uit 'Star Trek' was toen nog sciencefiction.

Er waren 50 artsen aanwezig, die gedurende het festival meer dan 6.000 mensen hebben behandeld.

Op de eerste dag werden er 500.000 hamburgers en hot dogs gegeten.

Op de eerste dag werd er ongeveer 700 kg extra brood en fruit ingevlogen.

Er werd voor 120 uur gefilmd volgens de toentertijd geldende methoden.

Joni Mitchell schreef het nummer 'Woodstock' maar dat had een bijzondere reden. Zij was nl. een van de uitgenodigden maar ze geraakte nooit tijdig op de site omwille van de chaos. Omdat ze er dan toch niet bij was heeft ze dan maar in een droevige bui dit nummer geschreven.

De songs

15-08-1969

- **Richie Havens**

Minstrel From Gault
High Flyin' Bird
I Can't Make It Anymore
With A Little Help
Strawberry Fields For Ever
Hey Jude
I Had A Woman
Handsome Johnny
Freedom

- **Country Joe McDonald**

I Find Myself Missing You
Rockin' All Around The World
Flyin' High All Over The World
Seen A Rocket
Fish Cheer / I-Feel-Like-I'm-Fixing-To-Die-Rag

- **Bert Sommer**

Jennifer
America

- Tim Hardin

Misty Roses
If I Were A Carpenter

- Ravi Shankar

Raga Puriya–Dhanashri / Gat In Sawarital
Tabla Solo In Jhaptal
Raga Manj Kmahaj / Alap Jor / Dhun In Kaharwa Tal / Medium & Fast Gat
In Teental

- Melanie

Beautiful People
Birthday Of The Sun

- Arlo Guthrie

Coming Into Los Angeles
Walking Down The Line
Amazing Grace

- Joan Baez

Joe Hill
Sweet Sir Galahad
Drug Store Truck Driving Man
Swing Low Sweet Chariot
We Shall Overcome

16-08-1969

- Quill

Waitin' For You

- Sweetwater

Motherless Child
Look Out
For Pete's Sake
Day Song
What's Wrong
Crystal Spider
Two Worlds
Why Oh Why

- John B. Sebastian

How Have You Been
Rainbows All Over Your Blues
I Had A Dream
Darlin' Be Home Soon
Younger Generation

- Keef Hartley (niet gespeeld)

- Santana

Persuasion
Savor
Fried Neckbones
Soul Sacrifice

- Incredible String Band

Catty Come
This Moment Is Different
When You Find Out Who You Are

- Canned Heat

A Change Is Gonna Come / Leaving This Town
Woodstock Boogie
Going Up The Country
Let's Work Together
Too Many Drivers At The Wheel

- Grateful Dead

St. Stephen
Mama Tried
Dark Star / High Time
Turn On Your Lovelight

- Creedence Clearwater Revival

Born On The Bayou
Green River
Ninety-Nine And A Half (Won't Do)
Commotion
Bootleg
Bad Moon Rising
Proud Mary
I Put A Spell On You
Night Time Is The Right Time
Keep On Choogin
Suzy Q

- Janis Joplin

Raise Your Hand
As Good As You've Been To This World
To Love Somebody
Summertime
Try (Just A Little Bit Harder)
Kosmic Blues
Can't Turn You Loose
Work Me Lord
Piece Of My Heart
Ball and Chain

- Sly & the Family Stone

M'Lady
Sing A Simple Song
You Can Make It If You Try
Stand!
Love City
Dance To The Music
Music Lover
I Want To Take You Higher

- The Who

Heaven And Hell
I Can't Explain
It's A Boy
1921
Amazing Journey
Sparks
Eyesight To The Blind
Christmas
Tommie Can You Hear Me
Acid Queen
Pinball Wizard
Abbie Hoffmann Incident
Fiddle About
There's A Doctor I've Found
Go To The Mirror Boy
Smash The Mirror
I'm Free
Tommy's Holiday Camp
Naked Eye
Shakin' All Over
My Generation
See Me Feel Me
We're Not Gonna Take It
Summertime Blues

- Jefferson Airplane

The Other Side Of This Life
Plastic Fantastic Lover
Volunteers
Saturday Afternoon / Won't You Try
Eskimo Blue Day
Uncle Sam's Blues
Somebody To Love
White Rabbit

17-08-1969

- Joe Cocker

Delta Lady [Penthouse review]
Some Things Goin' On
Let's Go Get Stoned
I Shall Be Released
With A Little Help From My Friends

- Country Joe & Fish

Barry's Caviar Dream
Not So Sweet Martha Lorraine
Rock And Soul Music
Thing Called Love
Love Machine
Fish Cheer (18:12) / I-Feel-Like-I'm-Fixing-To-Die-Rag

- Leslie West / Mountain

Blood Of The Sun
Stormy Monday
Theme From An Imaginary Western
Long Red
For Yasgur's Farm
You And Me (?)
Waiting To Take You Away
Dreams Of Milk And Honey
Blind Man
Blue Suede Shoes
Southbound Train

- Ten Years After

Good Morning Little Schoolgirl
I Can't Keep From Crying Sometimes
I May Be Wrong, But I Won't Be Wrong Always
I'm Going Home

- The Band

Chest Fever
Don't Do It
Tears Of Rage

We Can Talk About It Now
Long Black Veil
Don't Ya Tell Henry
Ain't No More Cane on the Brazos
Wheels On Fire
Loving You Is Sweeter Than Ever
The Weight

- Johnny Winter

Introduction
Hideaway
Messin' with the kid
Johnny B. Goode
Come on my kitchen
Rollin' & trumblin
Help me
Stranger
Jumping Jack flesh
Bony Moronie

- Blood Sweat & Tears

More And More
I Love You Baby More Than You Ever Know
Spinning Wheel
I Stand Accused
Something Coming On

- Crosby, Stills, Nash & Young

Suite Judy Blue Eyes
Blackbird
Helplessly Hoping
Guinnevere
Marrakesh Express
4 + 20
Mr Soul
Wonderin'
You Don't Have To Cry
Pre-Road Downs
Long Time Gone
Bluebird Revisited

Sea Of Madness
Wooden Ships
Find The Cost Of Freedom
49 Bye-Byes

18-08-1969

- Paul Butterfield Blues Band

Everything's Gonna Be Alright
Driftin'
Born Under A Bad Sign
All My Love Comin' Through To You
Love March

- Sha-Na-Na

Na Na Theme
Jakety Jak
Teen Angel
Jailhouse Rock
Wipe Out
Who Wrote The Book Of Love
Duke Of Earl
At The Hop
Na Na Theme

- Jimi Hendrix

Message To Love
Getting My Heart Back Together Again
Spanish Castle Magic
Red House
Master Mind
Here Comes Your Lover Man
Foxy Lady
Beginning
Izabella
Gypsy Woman
Fire
Voodoo Child (Slight Return) / Stepping Stone

Star Spangled Banner
Purple Haze
Woodstock Improvisation / Villanova Junction
Hey Joe

Alfons Maes

Met dank aan Warner Music.
Meer info: www.warnermusic.be